

Simpelweg mooi

De Portugese Fado-zanger Salvador Sobral won het songfestival met het ingetogen liedje Amor Pelos Dois dat over een verloren liefde gaat. Zowel de vakjury als vrijwel alle Europeanen waren het eens; dit was het mooiste lied.

Het songfestival; ieder jaar weer goed voor de nodige discussies, van 'likers en non-likers', soms politiek getint, bizarre kostuums, gillende menigtes en flink speculerende bookmakers. Het lied alleen zou moeten tellen, maar tegenwoordig draait het ook behoorlijk om looks, optreden en show.

En inderdaad – kijkend naar de finale – zag je veel stoere strakke binken in maatpak, dik geschminkte dames in voluptueuze jurken en swingende tot jodelende duo's in spetterende acts. Maar ook zigeunermuziek, apen, maskers en indrukwekkende decors drukten wederom hun stempel op het festival. Het was weer een groot 'knallend' eurofestijn.

Maar toen kwam Portugal met een ontroerend liedje; zoals een klein rustpuntje. Salvador Sobral, een beetje vreemde eend in de bijt, simpel in het zwart gekleed, staartje, geen danseressen, geen tamtam, geen vuurpijlen, alleen indrukwekkende muziek en zang. De krijsende menigte werd stil, luisterde en werd geraakt. Het ontroerde mij ook het en maakte mij op een bepaalde manier rustig.

En zomaar opeens maakte ik een vergelijk met Jezus. Dat kwam mede door zijn uiterlijk, baard en lange haar, maar ook hoe een simpele, ingetogen jongen 500-miljoen Europeanen kon vertederen en stil kon krijgen zonder allerlei tamtam, glitter & glamour en indringend volume. Iedereen hing aan zijn lippen, zoals ruim 2000 jaar geleden ook de mensen aan Jezus zijn lippen hingen door zijn boodschap, eenvoud en liefde in die tijd.

Salvador Sobral wist zich niet zoveel raad toen bleek dat hij gewonnen had. Geen flitsende speeches; hij zong het lied nog een keer zoals de traditie is, maar nu samen met de songwriter en gaf haar alle lof. Ze zongen om beurten een stukje, elkaar steeds hoffelijk uitnodigend om als eerste de microfoon toe te eigenen.

Wat een mooi gezicht. Muziek op zijn puurst, gezongen door mensen met passie maar zonder poespas. Deze keer een terechte winnaar, die veel Europeanen kon bekoren door de eenvoud, mooie muziek en met een boodschap uit het hart. Daar kunnen ze in Brussel nog wat van leren.

• *Hans Ernens*

Ans Visser overleden

In de nacht van dinsdag 23 mei op woensdag 24 mei overleed onze Ans Visser. Als één van de eerste lekenvoorgangers was Ans van grote betekenis voor het tot stand komen en ontwikkelen van oecumenische basisgemeente De Duif.

Ans leidde jarenlang de wekelijkse liturgievergadering. Voorgangers en deelnemers bespreken daar de lezingen uit O&N testament, maar ook hedendaagse literatuur, voorzien deze van commentaar als handreiking voor de voorganger en stellen vervolgens de vieringen op zondag samen. Ans hield dit vol totdat zij wegens haar verslechterende gezondheid deze taak moest neerleggen. Dit zeer tot haar verdriet.

Gelegenheid tot afscheid nemen en condoleren op woensdag 31 mei van 19.00 tot 20.00 uur in Uitvaartcentrum Bouwens, Startbaan 7 hoek Van der Hooplaan, Amstelveen.

De uitvaartplechtigheid wordt gehouden op zaterdag 3 juni om 11.00 uur in 'De Duif', Prinsengracht 756, Amsterdam, waarna er gelegenheid is tot condoleren.

De begrafenis zal in besloten kring plaatsvinden op de r.-k. begraafplaats Buitenveldert.

En verder in dit nummer: **2** Leerhuis over Augustinus | **3** Column Harris: Van zes tot zesentachtig | **4** Mini-serie: Dweilen met de kraan open |

*** HGL en alle overwegingen zijn op de website als PDF beschikbaar ***

Nr 3 - 28 mei 2017

Het volgende nummer verschijnt op 16 juli.
Inleveren kopij uiterlijk tot 3 juli.

Vieringen en voorgangersrooster

Aanvang zondagsvieringen 10:30 uur

28 mei	Dooptvelling van Seger Boersma Marina Slot
4 juni	Pinksteren, Vredesvlucht Diana Vernooij
11 juni	Jonne Meij en gastvoorganger Bart-Jan van Gaart
18 juni	Jan Meijer
25 juni	Hans Ernens
2 juli	Henk Kemper
9 juli	nog niet beeknd
16 juli	Marc van de Giessen

Agenda

2 juli	Vergadering van Aangeslotenen Begin: 12:00 uur, duur: 1 uur
--------	--

Inrichten kerkruinte

28 mei	Harry, Sabine en Fred
4 juni	Harry, Diana
11 juni	Harry, Gerrard
18 juni	Harry, Hans en Rui
25 juni	Harry, Fred
2 juli	Harry, Liesbeth en Thea (?)
9 juli	Harry, Sabine en Fred
16 juli	Harry, Gerrard
23 juli	Harry, Diana

Sluiten gebouw

28 mei	Fred
4 juni	Liesbeth
11 juni	Jonne en Henk
18 juni	Bert
25 juni	Gerrard
2 juli	Henk
9 juli	Fred
16 juli	Bert
23 juli	Natalie

Als je verhinderd bent, ruil dan zelf...

...en geef het ook aan mij door wie er voor jou in de plaats zal komen.

• *Henk Kemper*

Hartelijk Gefeliciteerd

28 mei	Eline van Els Harry Maalman
29 mei	Thomas van Els
31 mei	John Christiaans
3 juni	Rui Suprihadi
6 juni	Carla Ubbink
7 juni	Maruja Bredie
11 juni	Jacob Gransjean
13 juni	Roberto Schets
16 juni	Martine Mets
18 juni	Hortense Ghijs
19 juni	Harris Brautigam Jan Meijer
20 juni	Neelly Schiermeier
22 juni	Cieleke van der Kroft
23 juni	Lisa van der Meer
25 juni	Fred Vos
27 juni	Loes van de Berg
28 juni	Mathijs Kemper
30 juni	Wessel Moerkamp
4 juli	Machiel Pouw
9 juli	Baudyn Boersma Thomas Moerkamp
12 juli	Natalie Coenradi

Colofon

Het Groene Licht is een uitgave van de Stichting De Duif. Verantwoordelijk voor de inhoud is de redactie: Hortense Ghijs, Angela van der Marck en Hans Ernens. Eindredactie: Dorien Gransjean-Eldering. Indeling: Freek van der Marck. Eindvormgeving: Fred Vos. - HGL is onder andere een podium voor discussie. Ingezonden stukken zijn welkom, maar de redactie behoudt zich het recht voor van niet plaatsen en inkorten.

Adressen

- Stichting De Duif
- Oecumenische Basisgemeente De Duif
- Stichting tot Beheer van De Duif
- Redactie Het Groene Licht
Postadres: Utrechtsedwardsstraat 7
1017 WB Amsterdam
e-mail: deduif@xs4all.nl
website: www.deduif.net
- Stichting De Duif, entree kerkzaal
Prinsengracht 756, 1017 LD Amsterdam
Telefoon: 06 45949624
Rabobank: NL20 RABO 0173 6297 92

Verzending HGL

Hortense Ghijs 020 6266155

Abonnement HGL

Door overmaken van € 20,00 per jaar op Raborek. NL20 RABO 0173 6297 92 ovv. Abonnement HGL wordt je postabonnee.

Hoe word ik aangeslotene?

Wie zich met de Duifgeloofsgemeenschap verbonden voelt, kan zich melden bij het bestuur met het verzoek in het register van Aangeslotenen te worden opgenomen. Aangeslotenen kunnen onder meer participeren in de democratische besluitvorming. Van hen wordt actieve deelname verwacht.

Vanuit het bestuur

Nieuw: leerhuis Augustinus

Afgelopen week (die begon met de door Marc en Liesbeth verzorgde viering) was Duif-gevuuld. Niet alleen oefende het koor, en wordt er gewerkt aan dit HGL, maar ook kwam het bestuur woensdagavond bijeen, en vond de eerste voorbereidingsbijeenkomst voor het leerhuis over Augustinus plaats. Om te beginnen iets over dat laatste.

Al een tijd denken we na over een manier om het over geloofskwesties te hebben, anders dan in en ter voorbereiding van de vieringen. Om gedachten daarover met elkaar uit te wisselen, en om er over te leren.

In dat verband viel de term 'Leerhuis': een aantal avonden rondom een thema, goed voorbereid. Bart Jan van Gaart bleek hiermee veel ervaring te hebben en hij is bereid een leerhuis te verzorgen over Augustinus, een van de oudste en belangrijkste kerkvaders. Kerkvader in de tijd van de vroegste christengemeenten.

Dat leerhuis gaat er komen! Bart-Jan verzorgt als aftrap voor het leerhuis de openingsviering op zondag 10 september 2017. De door hem geleide vier avonden van het leerhuis zijn dan op de woensdagen 13, 20, 27 september en 4 oktober. Ze vinden plaats in het Hemeltje, en we vragen je je van te voren aan te melden zodat we weten op hoeveel mensen we kunnen rekenen.

De kosten voor de vier avonden bij elkaar (inclusief het te verstrekken materiaal) zijn eenmalig € 30,-. Maar als dat een probleem is dan kun je dat laten weten en dan vinden we daar een oplossing voor.

Verdere informatie volgt, maar houdt de genoemde avonden alvast vrij!

Verder stelden we een datum voor de VA vast: 2 juli 2017, van 12 tot 1 uur. Ook die kun je alvast noteren.

Namens het bestuur wens ik iedereen een heel mooie verdere lente toe,

• *Gerrard Boot*

Met de groeten van Lars

Na een intensieve periode hard werken kon ik twee maanden sabbatical opnemen. Ik ben, als ik dit schrijf, in de Verenigde Staten van eind maart tot half mei voor een lang bezoek aan een zencentrum. Ik volg een drieweekse zentertraite en een training Being with Dying (aanwezig zijn bij sterven).

Ik heb verschillende keren hierover geschreven en jullie kunnen mijn columns vinden op onze eigen onvolprezen website www.deduif.net.

Tussen de bedrijven door ging ik een week op bezoek bij Lars Sundberg, een oude Duif. Ik nam veel groeten mee en breng ze nu weer aan jullie terug.

Toen ik bij Lars was, liet hij mij de eerste dag al mijn inleiding en overweging lezen van de uitvaart van zijn man Carl van der Kroon. Dat was bijzonder, door mijn eigen woorden van 19 jaar geleden te herlezen kwam Carl weer helder tevoorschijn. Hij was de hele week bij ons.

17 jaar geleden vertrok Lars naar Californië, naar het prachtige Laguna Beach. Hij heeft een jaar of zes, zeven met zijn man Carl in Amsterdam gewoond. Omdat ze een plek zochten om te trouwen, dat kon toen nog niet via de wet, kwamen ze in De Duif terecht. Carls eerste bezoek aan de Duif was tijdens een viering waarin ik voorging. Ik herinner me heel scherp Carls vurige blik en het contrast met de Carposi-vlekken op zijn gezicht, toen hij brood en wijn van me aannam. Carl en ik werden vrienden, en daarmee raakte ik ook met Lars bevriend. Ans heeft hen samen met Goos getrouwd in onze Duif in een prachtige viering. Carl is ook nog een jaar voorganger geweest in De Duif, maar kreeg zijn meest woeste plan, een viering opierendag met al onze huisdieren bij ons in de kerk, er niet doorheen!

Carl en Lars hadden beiden aids en waren regelmatig ernstig ziek. Ik heb vaak

Van zes tot zesentachtig

Het is paaszaterdagmorgen. Ik lig nog lekker in bed. Het weer is koud. Vliegtuigen boven mijn woning. Geroezemoes op straat. Rotherrie.

Dat was nog eens anders toen ik kind was. Toen lag ik om deze tijd niet meer op bed. Was ik al om 6.00 uur in de kerk. Op het koor. Hadden we in die vroege ochtend toch zelfs het 'Alleluja' gezongen en hadden de klokken al geluid bij het Gloria. Mocht ook het orgel weer spelen. Want al was het dan niet het middaguur van 12 uur, het was toch Pasen: de Heer is verzezen. Zo lang kon de pastoor de mensen niet in de kerk vasthouden, dus dan maar een paar uurtjes smokkelen. Typisch Rooms! Maar het vastentrommeltje mocht nog niet open. Dat mocht pas om 12 uur. Mijn ouders waren best streng! Tot zover mijn jeugdherinnering uit 1936.

Dat werd in de oorlog anders. Niet meer zo vroeg. Het was dan Spertijd. Kloeken werden dan ook niet geluid. Die hadden de Moffen gejat om ze om te gieten tot kanonnen! En het vastentrommeltje was leeg. Snoep was op de bon. En de snoepwinkels konden zelfs op die bonnen niets meer leveren.

Na de oorlog kwam een korte ervaring van het heilige Paasgebeuren. Maar het duurde niet lang. De kerken liepen niet meer zo vol. Geloofstwijfel stak zijn kop meer en meer op. Of was het wel geloofstwijfel? Ik herinner me nog een preek van Jos Brink in onze Duif, waarin hij weigerde te geloven dat God Zijn Zoon zou willen uitleveren aan de kruisdood. Ik weet nog hoe sommigen van ons schrokken. Twijfelde Jos openlijk? Nee, absoluut niet. Hij gaf hiermee aan dat hij in feite een zoektocht bepleitte naar het mysterie van God en het kwaad in de wereld. Een zoektocht die met respect voor het evangelieverhaal naar de boodschap áchter dit verhaal op zoek ging. Bijna onder het motto: blijf niet zitten waar je zit en verroer je niet: op God raak je niet uitgekeken! Ik weet niet of Jos toen zelf er zo woordelijk over dacht, maar feit is echt wel dat je op God niet uitgekeken raakt.

Het dringt nog steeds niet tot velen door – en daar horen ook heel wat kerkelijke baasjes bij – dat God daarom niet in standaardformules van een soort leerstellig ordesreglement gevangen kan worden. Als je in God wilt geloven, ben je tot blijvend spoorzoeken uitgedaagd!

Ik noemde deze column: van zes tot zesentachtig: over al die veranderingen namelijk in het leven van mijn zoekende geloof. En omdat ik deze column schrijf vlak na de 5 mei-bevrijdingsfeesten, kan ik niet anders doen dan u dat zoekend geloven toewensen als een bevrijdingsfeest! Niet bang zijn! Je niet laten intimideren. Zoek de ruimte. Net als dat stelletje met Pinksteren! Die werden er zelfs door de Heilige Geest op uit gestuurd!

● *Harris Brautigam*

aan Carls bed gezeten en herinner me ook bezoeken aan Lars in het Prinsengrachtziekenhuis. Uiteindelijk is Lars, dankzij de toen nieuwe medicijnen helemaal hersteld en Carl is overleden. Dat zagen we aankomen en ik heb samen met hem zijn uitvaart van 3 maart 1998 voorbereid. Die uitvaart was op zijn verzoek 's avonds en de kerk zat vol met mensen, zelfs uit Japan en de VS, waar hij beide had gewoond. Het was een van de meest intense ervaringen in mijn leven om bij zijn sterven te zijn en zijn uitvaart te kunnen doen. Die wilde ik ook zo groots neerzetten als Carl heeft geleefd. Dat is goed gelukt.

Lars en ik hebben altijd contact gehouden en elkaar regelmatig gezien als hij in Nederland op bezoek kwam. Naar Laguna Beach gaan kwam er niet van, tot dit jaar! Lars woont prachtig, heeft fijne vrienden daar en is een topgastheer. Hij reed me overal naar toe. Veel stranden en steden, *Lees verder op pagina 4* ►

Nieuws van Liefdevolle Massage bij kanker

Lieve Duiven,

Wat een geweldig mooi bedrag mocht ik ontvangen van jullie. Hier ben ik heel erg blij mee en ik bedank jullie van harte! Dit bedrag ga ik gebruiken door het geven van massages aan mensen die zich dat niet kunnen veroorloven, maar die deze vorm van ondersteuning en verzachting wel heel graag zouden ontvangen.

Ik noem dit project 'Paying it Forward'. Het oorspronkelijke paying it forward-idee is ooit begonnen in Rosa's Fresh Pizza in Philadelphia – Amerika, waar klanten bovenop hun eigen bestelling een extra kopje koffie of pizzapunt vooruit konden afrekenen voor iemand die dat niet kon. Voor mijn praktijk KairosMassage betekent het dat een groot deel van de massage al door anderen vooraf is betaald. Op deze manier is de eigen bijdrage geringer en daarmee wordt de drempel voor zo'n massage een stuk kleiner.

Daarbij zou ik ook graag een wens of een persoonlijke boodschap van de gulle gevers meegeven. Degene die een vooruitbetaalde massage ontvangt, krijgt dan als extra cadeautje een mooie wenskaart. Anoniem en toch persoonlijk is zo de bijdrage aan het steuntje in de rug, een moment van rust, of een lichtpuntje voor iemand die het nodig heeft.

Graag wil ik dan ook de Duiven als eerste gulle gevers uitnodigen om een wens of boodschap op een kaart te schrijven. Op zondag 4 juni neem ik kaarten mee en zal er na de dienst gelegenheid zijn om ze te schrijven en bij te praten over dit project (zie ook www.kairosmassage.nl/payingitforward).

Heel graag tot ziens,

● *Marijke Kolkman*

Dweilen met de kraan open

Iedereen herkent ze wel op straat, de mensen met de dreadlocks en vervreemde blik in de ogen, of met een rugzakje en een blikje goedkoop bier, hangend op een bank – daklozen. In Nederland lopen er op iedere persoon die je herkent als dakloos, minstens 15 mensen rond die je niet als dakloos zou herkennen. Hier in de VS, waar ik in april was, vermoed ik dat het anders is, misschien zelfs wel omgekeerd.

Eerst ben ik in Santa Fé, een rijke stad, dure huizen, kunst voor de mensen met een ruime beurs, veel dure toeristische winkels. Veel daklozen ook, hoor ik. Ik loop rond in de stad, ik zie geen daklozen. Twee keer per maand maken de zenleerlingen van Upaya, waar ik verblijf, een maaltijd in een opvang voor 170 mensen, en dat is dan alleen de shift niet-verslaafden. Ik mag niet mee, ben hier immers voor mijn eigen training en mag het terrein niet af. Aan het eind van mijn training bezoek ik Need and Deed, door Martha georganiseerd met kerkelijk geld en kerkelijke vrijwilligers. Ze was zelf 10 jaar dakloos. Elke maandagmiddag is er lunch en gratis kleren en badspulletjes. Deze keer ook gratis buskaarten. Ik ben te vroeg en ga op de stoep zitten bij Olivia, en we praten een tijdje samen. Ze is 62 en zoekt een baan. Ze woont in een mobile home, maar kan het niet meer betalen. We eten, we bidden, we mediteren, we zeggen affirmaties na. ‘We zijn sterk, we zijn geliefd, we kijken op niemand neer.’ Martha houdt van iedereen. Maar begeleiding naar werk, dat is er niet hier. Olivia gaat verder op zoek. Er is een boekje gemaakt met alle initiatieven in de stad. Handig voor wie zoekt. Coördinatie is er niet, maar sinds kort dus wel dit overzicht. Begeleiding naar werk voor nog-niet-helemaal-daklozen kunnen we er niet in vinden.

Groeten van Lars *Vervolg van pagina 3*

missieposten en architectuur gezien. Tot zijn verbazing hoefde ik niet naar Hollywood, maar was ik wel geïnteresseerd in een bezoek aan Skid Row in Los Angeles waar duizenden daklozen op straat leven en we een van de daklozencentra daar bezochten. Ook daarover schreef ik en dat kunnen jullie op de website lezen.

Lars zei me: ‘De Duif en de mensen in De Duif hebben een heel belangrijke plek in mijn hart. Ik zal altijd dankbaar blijven voor de manier waarop wij welkom waren in de kerk.’

Met de hartelijke groeten van Lars voor ieder die hem heeft meege maakt!

• *Diana Vernooij*

Na mijn zenretraite ga ik op bezoek bij een vriend. Laguna Beach is rijk, een van de rijkste plaatsen in Californië. Ik kom in de meest prachtige omgevingen. Ook hier veel daklozen. De meesten, vermoedt men, zijn hierheen verhuisd vanwege het weer. Sinds een paar jaar is er een nachtopvang, een grote zaal met bedden, een containerhok ergens ver buiten de stad. We gaan erlangs, maar overdag is er niemand die opendoet. Er liggen wat mensen te slapen in de bosjes. Ze zeggen vriendelijk gedag.

In Los Angeles zijn de daklozen meer dan zichtbaar. Overal in de stad mensen met supermarktkarretjes of met grote oude rugzakken. Sommige mensen lopen op blote voeten. Tot mijn verbazing wordt er nergens gebedeld. Een slijk plein met stoelen en tafels wordt voor de helft door daklozen bezet. Er staat een fiets met spullen, volgepakt.

Bij de Midnight Mission in Los Angeles (de kosten van 6 miljoen dollar per jaar worden gefinancierd door particulier geld!) wonen er ruim 200 mensen en slapen er het dubbele aantal mensen op de binnenplaats, bij wijze van nachtopvang. Iedereen kan er komen eten (er zijn 2700 maaltijden per dag!), er zijn toiletten en douches voor vrij gebruik. De binnenplaats wordt ‘s nachts afgesloten en bewaakt. Er slapen iedere nacht 400 mensen op die binnenplaats, vertelt programmamanager Don mij. Ik schat dat deze 15 bij 15 meter is. Dat is een halve vierkante meter per persoon. Hutje mutje dus. Deze mensen willen wel veilig slapen, maar willen zich nog niet aan de discipline van een programma onderwerpen. Als ze het wel willen, zijn ze welkom binnen. Hier zijn de slaapzalen voor degenen die ‘eligible’ zijn. In Nederland zou je zeggen ‘ze moeten gemotiveerd zijn’, maar eligible is net wat anders: capabel, verkiesbaar. Er ligt iets van je moeten bewijzen in, ze komen in aanmerking voor opvang. Een bed, een kastje en een bureautje, half afgescheiden van andere bedden. De vrouwen slapen met 42 op een slaapzaal, zonder kast of bureau.

We worden rondgeleid door Don, een kennis van mijn vriend. Don wijst ons op het dak op nog 2 grote opvangorganisaties. We zijn op Skid Row, een industrieterrein met hier en daar wat kunstenaars. We kijken neer op de straten. Er slapen tussen de 2000 tot 5000 mensen op straat, afhankelijk van het seizoen. Overal tentjes en plastic zeilen op de stoepen, karretjes en bergen bezittingen afgeschermd met karton of plastic. Don vertelt dat de stadsreiniging eens per maand alle straten schoon spuit. Daarna bouwt iedereen zijn tentje weer op. Er zijn veel particuliere initiatieven die mensen eten brengen, slaapzakken uitdelen.

Eigenlijk wordt de hele hulp, opvang en begeleiding betaald door kerken en particulieren. Je kunt overleven op straat. Don baalt daar soms van, zegt hij. Enerzijds de drugs en de criminaliteit, de gevangenis en daardoor nog kanslozer worden, anderzijds het eten dat je krijgt en de gratis kleren – op straat leven is een levenswijze die voor velen moeilijk te veranderen is.

• *Diana Vernooij*

Deel 2: Aantal daklozen in Los Angeles 5 à 6 keer hoger dan in Nederland.